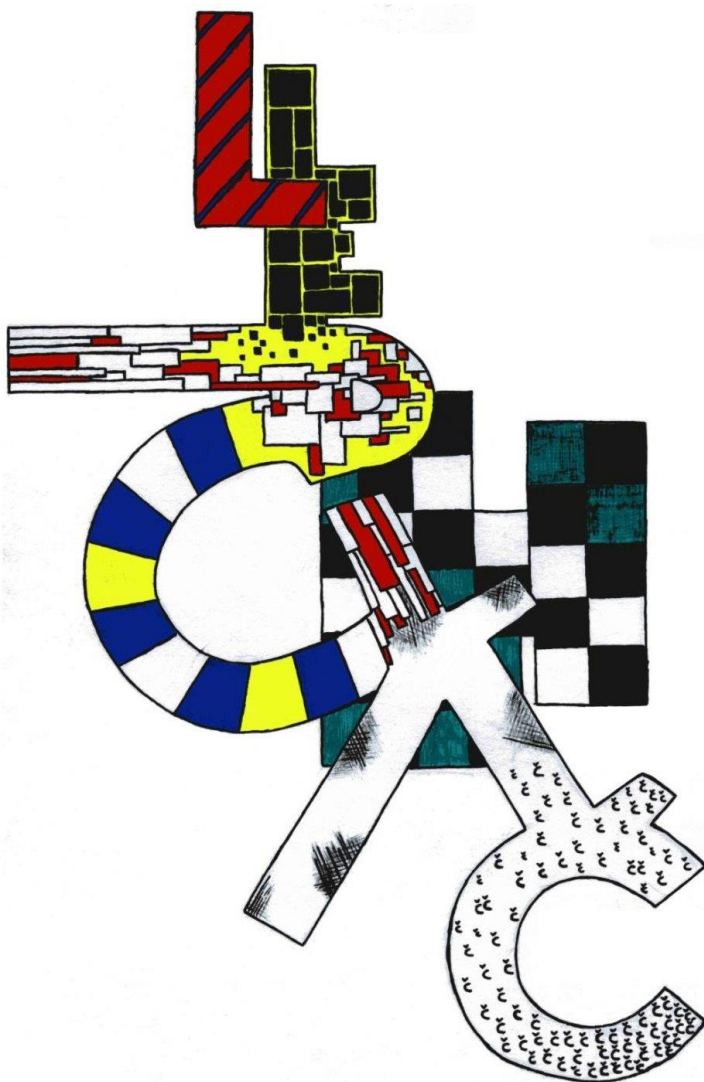

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia
a střední odborné školy pedagogické Brno**

37/2018 - ročník XII.

ÚVODNÍ SLOVO	3
<i>Milí spolužáci! Petr Hanák (G6)</i>	3
OHLÉDNUTÍ	4
<i>Slavnostní zahájení školního roku</i>	4
<i>Adaptační pobyty prvních ročníků</i>	6
<i>Poznávací zájezd do Anglie</i>	11
<i>Deutschkurs</i>	12
<i>Den církevních škol brněnské diecéze</i>	13
<i>Exkurze maturantů do Prahy</i>	14
<i>Návštěva z partnerské školy sv. Františka Assiského v Levoči</i>	16
AKTUÁLNĚ	17
<i>Co pro mne znamená svoboda? Studenti G2</i>	17
ROZHOVOR	18
<i>... s Oliverem Mynářem (G8). Michala Marečková, Matěj Standara (G4)</i>	18
ANKETA	20
<i>Co si myslíte o volebních kampaních v Brně?</i>	
<i>Helena Císařová, Simona Kapitániková (G4)</i>	20
STUDENTSKÁ TVORBA	21
<i>Ohlédnutí za prázdninami. Veronika Pompová (G2)</i>	21
<i>Vzpomínka. Sára Machová (PL2)</i>	21
<i>Krásy podzimu. Helena Císařová (G4)</i>	22
<i>Na procházce. Natália Budjačová (G4)</i>	22
RECENZE	23
<i>Ivona Březinová: Řvi potichu, brácho. Petr Hanák (G6)</i>	23
ZAJÍMAVOSTI. Tomáš Javora (G4)	24
VTIPY. Aneta Vobořilová (G4)	25

Milí spolužáci!

Rád bych vám přinesl krátké zprávy z CM parlamentu: co se letos změnilo, co se v něm právě teď děje atd.

Letos jste si mohli všimnout, že už nikdo není do CM parlamentu nucen chodit. V tomto školním roce je účast zcela dobrovolná a s uspokojením vídám na zasedáních jen samé zapálené, motivované lidi. Takový kreativní hukot jsem v CM parlamentu ještě neviděl.

„No, to je pěkný,“ říkáte si, „ale jak já teď na parlament dostanu svoje problémy?“ Máte hned několik možností:

- zastavte se za někým, o kom víte, že v CM parlamentu funguje;

- kontaktujte nás přes naši novou Facebookovou stránku s příhodným názvem „CM parlament“ nebo přes náš účet Frikulín Parlamentský;

- hodte nám lístek (klidně nepodepsaný) do schránky na nástěnce CM parlamentu vedle ředitelny.

Pracujeme taky na možnosti oslovit nás přes stránky školy. Ale prosím vás: nevalte na nás ze všech stran problémy typu „chybí toaletní papír“. Bude daleko jednodušší, když najdete pana školníka a pěkně se na něj usmějete, on ho tam donese.

„No, jo,“ říkáte si, „ale von ten parlament stejně nic nedělá.“ To byste nám křivdili. Tento školní rok jsme byli načerpat inspiraci v Parlamentu ČR v Praze, zřídili jsme již jmenovanou stránku CM parlamentu, zjistili jsme, jak je to s wifi, hodinami a rozvrhy (dozvíte se na naší stránce). Ano, zas tak moc toho není, ale přece jenom máme teprve listopad.

Hlavním tématem podzimu bude recyklování a hlavně budeme pracovat podle vašich podnětů.

Ještě poslední věc: stále platí nabídka, že se k nám může kdokoli přidat. Přijďte, rádi vás uvidíme.

Petr Hanák (G6)

**Slavnostní zahájení školního roku
Brno, kostel sv. Augustina, 3. 9. 2018**

Foto © Markéta Zelenková, Člověk a víra

Adaptační pobyty prvních ročníků

PL1: Videčské Paseky, 3. – 6. 9. 2018

Náš adapták

Letní prázdniny uběhly jako voda, najednou tady bylo září a na mě čekalo nové prostředí, nová škola a hlavně nová třída. Úplně jsem si nebyla jistá, jestli se víc těším, nebo bojím, ale než jsem na to stihla přijít, už bylo pondělí ráno 3. září.

I přes ne moc kvalitní spánek jsem vstala překvapivě čilá, ale za to dost nervózní. Hned v tu chvíli mi došlo, že se dnes mění celý můj život. Nic nebude tak, jak jsem dosud byla zvyklá, a všechno bude nové. To na mé nervozitě pouze přidal.

Připravila jsem se a s taškou za volantem jsme vyjeli směr Brno. „Máme hodinu navíc,“ uklidňovala jsem sama sebe, „přijedu včas“. Samozřejmě mé prosby nebyly tak úplně vyslyšeny. Před Brnem byla obrovská kolona a my jsme se stali její součástí.

Jak jsem si představovala svůj první nástup do třídy? Krásně upravená, usměvavá vejdu do dveří, se všemi se pozdravím a hned se začnu seznamovat. Realita byla ovšem jiná. Přišla jsem zadýchaná, zpocená a rozcuchaná. Místo úsměvu jsem na obličeji vykouzila jakýsi úšklebek, vzala židličku a sedla si nenápadně mezi ostatní.

Po chvilce přišel nás třídní učitel Mareček a odvedl nás spolu s dalšími třídami do kostela na zahajovací mši. Ta byla krásná a zábavná a během ní ze mě opadl všechn stres. Po mši jsme se všichni chopili velikých batohů a vyjeli jsme.

Cesta byla dlouhá, ale my jsme měli co dělat se seznamováním. Zjistila jsem, že všechny mé nové spolužačky a spolužáci jsou nesmírně sympatické a milé osůbky. Najednou jsem byla zase ta ukecaná já a ty osůbky, které seděly se mnou v kupé ve vlaku, jsem tím už asi pěkně štvála.

Tak jsme po přibližně třech hodinách přijeli ke krásné chaloupce, kde jsme spolu měli strávit příštích pár dní ... (..)

Adapták byl skvělý. Doopravdy nevím, jak bychom se bez něj tak dobře poznali. Má nová třída je úžasná a už teď se těším na to, co spolu zažijeme během dalších čtyř let.

*Jindřiška Šafaříková (PL1),
redakčně zkráceno*

Foto © archiv PL1

**Adaptační pobyty prvních ročníků
PMP1: Orlí hnízdo, 4. - 7. 9. 2018**

Foto © archiv PMP1

Adaptační pobyty prvních ročníků

G1: Šafov, 3. - 7. 9. 2018

Adaptační pobyt mi přinesl spoustu nových kamarádů i kamarádek. Hodně jsem se tam nasmlála. Nejvtipnější bylo, když Anička napodobovala Pepu a uletěla jí kšiltovka. V tu dobu náš vláček přijížděl Rakouskem a Anička se začala smát, i když tu kšiltovku měla jen krátce. Byla to totiž prázdninová kšiltovka: dostala ji na začátku prázdnin a ztratila na konci. Když na to teď vzpomíná, tak se tomu směje a protože je její smích nakažlivý, smějeme se všichni.

Zábava byla také tehdy, když přijel pan farář, protože jsem zjistila, že když do toho zapojíte pana faráře, tak vám spoustu věcí projde. ☺ Ale i přes všechny tyto zážitky byl nejlepší poslední den u ohně, kdy jsme si to všichni moc užili. Užili jsme si to hlavně proto, že jsme věděli, že tento adaptační pobyt nám nikdy nikdo nevrátí.

Zuzana Černá (G1)

V Šafově byla legrace! Poznala jsem spoustu nových lidí a zjistila jsem, že je s nimi velká legrace. Byla jsem také spokojená s rozdělením do skupin. Naše skupina se jmenovala Veltav. Užily jsme si spoustu legrace, hlavně s holkami na našem pokoji! Hrály jsme si na Tarzana a vymyslely jsme SAD (Spolek anonymních detektivů).

Ve Veltavské říši jsme s holkami vymyslely velmi zajímavou hymnu, u které se každý zasmál. Nejvíc mne bavila hra, ve které jsme dostaly do skupiny deset slov, na která jsme měly vymyslet příběh do TV Šafov.

Na konci pobytu jsme všichni dostali krásná trička. Díky tomuto pobytu jsem zjistila, že mám vážně skvělou třídu!

Terezie Vlachová (G1)

Na tomto pobytu jsme první den hráli hry na seznámení. Další dny jsme dělali aktivity, při kterých jsme si měli vzájemně důvěřovat. My kluci jsme se skamarádili hned, protože jsme celé volno hráli na pokoji hry.

Zdá se mi, že kdyby nebyl tento adaptační pobyt, tak bych hodně dlouho neznal skoro žádná jména. Se spoustou lidí jsem se poznal a díky tomuto pobytu vím, že se mi následujících osm let bude na naší škole líbit.

Teodor Ilčík (G1)

Ve čtvrtek k nám přijel milý otec Andreas z Rakouska. Přijel takovým pěkným traktorovláčkem (vláček, který vozí návštěvníky v ZOO, tažený traktorem).

Po obědě jsme do něho nasedli a otec Andreas nás odvezl do kláštera Geras. V klášteře a muzeu nám udělal přednášku. Poté nás odvezl do skanzenu, kde měli kozy, ovce a husy. Koupil nám i krmení v papírových pytlících. Krmil je přímo z pytlíku a já to opakovala po něm. Jedna koza ale ukousla ten pytlík a kousla mě do prstu!

Viktore Valentová (G1)

Foto © archiv G1

**Poznávací zájezd do Anglie
Londýn, Stonehenge, Oxford
a mnoho dalších míst
8. – 16. 9. 2018**

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

Deutschkurs
Tübingen, Rottenburg, Stuttgart
a mnoho dalších míst
15. – 19. 9. 2018

15. - 19. 9. 2018 se studenti němčiny ze septimy zúčastnili kurzu organizovaného naší partnerskou společností Ackermann-Gemeinde diecéze Rottenburg-Stuttgart. Na uvítanou jsme se první večer projeli v Tübingen po Neckaru ve člunu (viz foto), pak jsme se ubytovali v malém bývalém klášteře chudých školských sester v Niedernau u pramene Römerquelle. Po celou dobu se nám věnoval Prof. Dr. Rainer Bendel z teologické fakulty v Tübingen a emeritní učitel reálky, pan Hans-Joachim Eisert.

Neděli jsme strávili u Bodamského jezera: po studijní návštěvě Husova domu jsme si prohlédli historické centrum Kostnice a udělali ještě odbočku na klášterní ostrov Reichenau.

Paul-Klee-Gymnasium v Rottenburgu nás další den pozvalo do hodin němčiny, a tak jsme dostali příležitost zažít způsob výuky při analýze literárního textu a hlavně atmosféru hodiny u dvou různých učitelů a rušné dění v této světlé moderní škole. Následovala prohlídka tohoto malebného malého města zakončená společným portrétem u plastiky zobrazující patrona Rottenburgu, jímž je sv. Martin z Tours. V podvečer jsme po křížové cestě stoupali ke kapli na kopci nad Wurmlingen: byl odtud překrásný rozhled, tak jsme na vrcholu chvíli setrvali a přečetli či spíše zanotovali lyrickou báseň Ludwiga Uhlanda o této romantické kapli.

Cesta do Geislingen měla za cíl „Südmährermuseum“, muzeum Němců vystěhovaných z Moravy po 2. světové válce: především interaktivní formou jsme se setkali s osudy lidí, kteří se narodili na Moravě a našli druhý domov ve Švábsku, ale na své kořeny nezapomněli, to je sbližovalo navzájem a po dlouhých letech přivádí zpět navštívit místa, kde po staletí žili. A konečně Stuttgart – okružní jízda i procházka středem města zpříjemněná bohatým obědem a návštěvou věže hlavního nádraží, kde je možné na modelech i interaktivně sledovat velkový projekt jeho přestavby.

Na závěr nás čekala poněkud dobrodružná cesta domů ozvlášťňovaná četnými improvizacemi, nicméně šťastně zakončená pouze o hodinu později proti původnímu plánu.

PhDr. Dagmar Peňázová

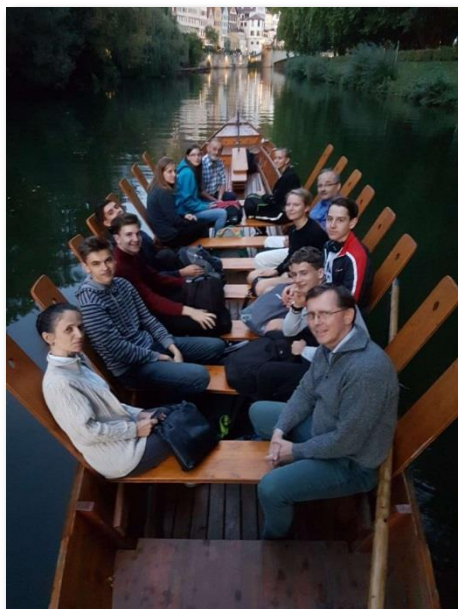

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

**Den církevních škol
brněnské diecéze
(se zapojením tříd G6, PL2, PMP2)
Brno, mše sv. v katedrále
a vystoupení v sociálních zařízeních,
19. 9. 2018**

Foto © archiv G6

Foto © archiv PMP2

Foto © archiv PL2

Exkurze maturantů do Prahy

G8: 1. – 3. 10. 2018

PMP4: 1. – 3. 10. 2018

PL4: 10. – 12. 10. 2018

V hlavním městě naší republiky jsem se vyskytl již potřetí. Jako správný Moravák a Brňák k tomu jsem už dopředu věděl, jak na mě Praha zapůsobí a skutečně jsem se nespletl. Dvakrát před tím jsem město Karla IV. navštívil, když mi byly asi čtyři roky, takže není divu, že se řada památek výrazně změnila. Karlův most, například, se zkrátil z délky nekonečno minus zmrzlina na pouhých 516 metrů, jak jsem dostal za úkol si zjistit a sdělit svým spolužákům.

Ale abych nepředbíhal. K třídní exkurzi do nejmenšího velkoměsta jsem přistoupil s nepříliš velkým očekáváním. Proto je třeba přiznat, že město veliké, jehož sláva hvězd se dotýká, mě nezklamalo tak, jak by se na Brňáka slušelo. Přece jsem však našel hned několik oblastí, ze kterých jsem mohl vítězoslavně těžit pro své velkovesnické názory.

Zejména výnosná byla ta skutečnost, že naproti podivné směsici středověkých budov a anglických nápisů bylo obyvatelstvo podobného složení jako v kterémkoli hlavním městě na světě. Člověk nemusel číst atlasy, aby zjistil, že nejpočetnější národy na světě jsou Číňané, Rusové, Američané a počty Indů a Afričanů jsou nejasně ukryty ve spoře osvětlených sklepech ilegálních dílen s šestnáctidenní pracovní dobou a držátky na kávu.

Zaujal mě kontrast zaostalého stře-dověku, kdy tmářští a vírou zaslepení vládcové a šlechtici vynaložili lehkovážně ohromné sumy zlata a času pro stavbu

domů, orlojů, katedrál a mostů, a pokrokového dneška, kdy prozíraví státní zaměstnanci vybírají vstupné do ulice s malým rozpočtem na budovy, do prostor vládních i sakrálních.

Přesvědčil jsem se na vlastní kůži, že v Praze je draze a že zlaté české ručičky zde člověku utrhnou pro malé jídlo či jízdenku na tramvaj, jak se tady říká.

Když jsem však spatřil divadlo, které se podařilo postavit již na druhý pokus, jak se pne ve své mohutnosti se zlaté rozkvetlou korunou a sochami dokazujícími um českých mistrů a krásu našich dívek, poznal jsem, že má smysl patřit k Čechám, má smysl vzpomínat Nerudu, Masaryka, Václava, že má smysl býti sochařem a zanechat svoji práci, abych se za ni nemusel ani po dvou stech letech stydět. Podobně majestátně na mě zapůsobila kopie korunovačních klenotů, která je zhotovena takřka ze stejného materiálu a má údajně stejně nevyčísitelnou cenu. Navrhl jsem průvodci, že by se mohla zhotovit napodobenina repliky, aby nebyla tato vzácná památka vystavena riziku, ale prohlédl můj chabý pokus odvést jeho pozornost a pravil, že „nevyčísitelná“ znamená, že mi ji nikde neodkoupí.

Nakonec se tedy navracím do „Štatlu“, svého města, kde si můžu „šalinou“ zajet na „Rolu“ na „škopek“ se „šmetrlónem“ a „šmirglem“ zase zpátky po „glajzách“ na „Čáru“, nebo si můžu „čupnout“, když sbírám mezi „grymlama lováče“ na „štriclů“, nebo „žufan“ polívky, abych „zcháloval“ něco než „zgebnu“ na „šlajznu“ a na „modr“.

Tak jsem nakonec rád, že je Praha naše hlavní město a že je víc než dvě stě kilometrů od nás.

Jiří Kaňa (G8)

Foto © archiv PMP4

Foto © archiv PL4

Návštěva z partnerské školy sv. Františka Assiského v Levoči Brno, 14. – 17. 10. 2018

Od neděle 14. 10. do středy 17. 10. proběhl v naší škole studijně-poznávací výměnný program s naší partnerskou školou ze Slovenska, Gymnáziem sv. Františka Assiského v Levoči.

Výměnného kulturně-historického programu se zúčastnilo celkem deset studentů z naší školy a stejný počet studentů z partnerské školy, které doprovázela jejich paní ředitelka a dvě kolegyně učitelky.

V pondělí byl celý program zahájen slavnostním sázením stromu česko-slovenského přátelství, lípy. Odpoledne nás pak čekala historická prohlídka centra města. V úterý pak celodenní výlet na Mohyly míru, Zámek ve Slavkově a celý den pak byl zakončený exkurzí ve Vile Tugendhat. Poslední den jsme byli na prohlídce Vily Stiassni, která celý program zakončila, a naši milí přátelé se krátce po obědě vydali zpět domů.

Děkujeme všem tvůrcům programu i všem zúčastněným a těšíme se na další spolupráci.

Mgr. Marek Štěpánek

Foto © archiv CMGaSOŠPg Brno

V souvislosti s připomínkou 100 let republiky se studenti G2 zamýšleli:

Co pro mne znamená svoboda?

Částečná volnost – můžeme si dělat, co chceme, ale jen tak, abychom neomezovali druhého.

Kristýna Bradáčová (G2)

Svoboda je důležitým stavebním kamenem v hradbě našeho života. Svoboda nám dává křídla. Spousta lidí si to neuvědomuje, ale jak se asi cítil hrabě Monte Christo, když utekl z vězení? Svoboda je jako vzduch. Je všude kolem nás, ale člověk s nedostatkem kyslíku nemůže dlouho žít. Svoboda je život.

Tereza Nováková (G2)

Svoboda je dar, který nám dal Bůh. Díky němu máme možnost milovat, ale i dělat hříchy.

Vít Míček (G2)

Svobodu vnímám jako věc, při které se smím volně vyjadřovat, ale za svůj názor jsem zodpovědná. Je to velmi důležité.

Anna Skříčková (G2)

Svoboda je volnost, kterou máme všichni. Její hranice jsou u volnosti druhých.

Michael Kureš (G2)

Svoboda je určitá volnost člověka, který si může do určité míry dělat, co chce.

Veronika Pompová (G2)

Svoboda je dar lidstvu. Znamená to, že se člověk může pro něco rozhodnout a nikdo mu v tom nebrání. Může si dělat, co chce. Příkladem jsou lidská práva, která se ale moc nedodržují.

Martin Dvořák (G2)

I když je to slovo mnohokrát skloňované, tak jeho význam si vykládá každý jinak. Já vám tu vyličím svoji představu.

Ten citát asi všichni znáte: „Svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhého.“ Ale co si pod tím představit?

Jde především o vzájemný respekt jinakosti druhých a hledání hranic přijatelného. Ale aby svoboda mohla fungovat, je potřeba:

1. aby lidé svobodu chtěli;
2. vyspělá občanská společnost, tj. aby se lidé zajímali o dění kolem sebe a v případě ohrožení svobodu i bránili.

Jak to ale souvisí s oslavami 100 let založení republiky? Ačkoli ona republika už neexistuje, můžeme si stále připomínat hodnoty, na kterých vznikla, což je mimo jiné i svoboda.

Vít Černý (G2)

Pro každého znamená svoboda něco jiného. Pro vězně propuštění z vězení. Pro jiné zase dělání si, co se nám zamane (ale to úplně nejde). Jednou jsem slyšela citát: „Moje svoboda končí tam, kde začíná svoboda druhého.“ Jde o to, jakou svobodu člověk myslí. Nelze mít totiž úplnou svobodu, je totiž potřeba dodržovat určitá pravidla (např. školní řád). Jinak by to na světě nevypadalo dobře.

Ludmila Kučerová (G2)

... s Oliverem Mynářem (G8)**1. Pověz nám prosím něco o svém dětství a dosavadním studiu.**

Pocházím z Brna a mám čtyři mladší sourozence v rozpětí čtyř až šestnácti let. Své dětství jsem prožil v jednom malém bytě v centru Brna, avšak jak děti přibývalo a začalo to být neúnosné, rozhodl se táta před čtyřmi lety postavit dům na vesnici u Brna, a tak už dva roky bydlíme na venkově. Na této škole jsem právě osmým rokem.

2. Jak se ti líbí studium na této škole?

Momentálně jsem velmi spokojen, jelikož máme v maturitním ročníku více volitelných předmětů, takže mám pocit, že se ubírám nějakým směrem. Navíc i délka vyučování mi sedne, díky kratšímu rozvrhu mám více prostoru si po škole odpočinout a rozvíjet se ve věcech, které mě baví.

3. Jakému oboru by ses chtěl po maturitě věnovat?

Chtěl bych studovat medicínu. O prázdninách a v mezičase bych se chtěl starat o mentálně postižené lidi, i když sám bych sociální práci studovat nešel.

4. Letos jsi byl tři měsíce ve Francii jako dobrovolník v organizaci Archa. Mohl bys to čtenářům přiblížit?

Archa je mezinárodní organizace, kterou založil Jean Vanier (90 let) ve Francii v 70. letech 20. století poté, co sám prožil několik let ve svém domě s dvěma mentálně postiženými lidmi. Objevil v nich nový zdroj života a radosti, a

tak se rozhodl založit komunity, kde přijal interní asistenty, kteří by bydleli s mentálně postiženými v jednom domě, kteří by se starali o jejich základní lidské potřeby a zároveň by jim byli přáteli, a na druhou stranu externí pracovníky, kteří by se starali o organizační a finanční správu.

Archa je nyní celosvětová organizace se 152 komunitami ve 38 zemích na 5 kontinentech.

5. Na co se tato organizace zaměřuje?

Principy této organizace jsou založeny na křesťanských základech. Dvakrát do týdne se konají mše, před večeří se schází do modlitební místnůstky, kde se posílá svíčka a každý říká, co má na srdci, před obědem a před večeří se zpívá. Zároveň je však kladen důraz na to, aby byl každý člověk respektován, ať už jde o jeho náboženské či politické přesvědčení, o jeho rasu či o jeho sexuální orientaci. V komunitě du Sénevé, kde jsem byl dobrovolníkem, jsem zažil na vlastní kůži, jak mohou spolu žít lidé různých vyznání a přesvědčení ve vzájemném souladu.

Jelikož každá komunita funguje v podstatě jako jedna velká rodina, trvá to určitou chvíli, než se přizpůsobíte jejím zvyklostem a než pochopíte její fungování. Ze začátku v podstatě jen pozorujete, co je potřeba udělat (většinou nějaká domácí práce: připravit jídlo, umýt nádobí...), a seznamujete se s asistenty a postiženými. Postupem času začnete přebírat více zodpovědnosti: doprovázíte postižené při jejich ranní a večerní hygieně (individuální přístup v závislosti na míře samostatnosti každého člověka), podílíte se na programu týdne při pondělním zasedání, navrhuje menší změny a

prohlubujete vztahy. Zjišťujete, jak se v každém člověku skrývá jednak potenciál pro určitou věc, jednak hromada pocitů. To, co se mě nejvíce dotýkalo, bylo emoční bohatství postižených lidí, jejich upřímnost, jejich přirozenost, jejich smysl pro humor a schopnost odpouštět si.

Myslím, že v dnešním světě lidé touží především být bohatí, mít velkou kariéru a vypadat dobře. Pro mě jako pro dospívajícího bylo velice náročné se zorientovat v této společnosti, nevěděl jsem moc dobře, pro co žiji, kdo vlastně jsem a proč tu jsem. Teprve v Arše jsem poznal, co to je pravá lidskost, že člověk je člověkem ne pro to, jak velké má schopnosti a inteligenci, nýbrž jen pro to, co je. To mě naučili lidé, kteří mohou mít IQ <50.

6. Proč ses rozhodl jet právě do Francie?

Bude to znít hloupě, po tom, co jsem právě napsal, ale mým hlavním důvodem, proč jsem jel do Archy, bylo procvičit si francouzštinu.

7. Jaká pozitiva ti tento pobyt přinesl?

Těch pozitiv je doopravdy hodně, pokusím se vystihnout 10 nejdůležitějších:

1. Mám větší důvěru sám v sebe.
2. Znáám se mnohem lépe, vím, že jsem člověk s hromadou dobrých vlastností.
3. Naučil jsem se pracovat ve skupině.
4. Poznal jsem kopec nových lidí, zjistil jsem, jak je důležité trávit čas s ostatními.
5. Dokážu si vážit každého dne a těšit se z maličkostí.
6. Jsem schopen zodpovědněji plnit roli nejstaršího bratra.
7. Vážím si vlastní rodiny.

8. Mám místo mimo rodinu, kam se můžu kdykoli vrátit a kde vím, že mě přijmou s laskavostí a upřímností.

9. Umím si lépe vyhradit čas pro odpočinek.

10. Cítím se dobře ve svém těle.

A dvě méně podstatná pozitiva, která by vás mohla zajímat:

1. Ovládám lépe francouzštinu.

2. Vydělal jsem si více, než jsem čekal.

8. Chtěl bys ostatním prostřednictvím Lercháče něco sdělit?

Život je zkušenost. Odvaž se!

Pro více informací můžete navštívit stránky Archy

<https://www.larche.org/en/web/guest/in-the-world#all> nebo jednoduše se mne zeptat přímo ve škole (moje třída sídlí v učebně P20).

Děkujeme za rozhovor!

Michala Marečková, Matěj Standara (G4)

Foto © archiv Arche du Sénevé

V období před podzimními volbami do obecních zastupitelstev a Senátu nás zajímalo:

Co si myslíte o volebních kampaních v Brně?

Karolína Sieberová (G4)

Nijak to neřeším. Alespoň se můžu díky koblihám a koláčům dobře najíst. ☺

Ema Fialová (G1)

Já to moc nevnímám. Je vidět rivalita mezi stranami a může dojít k hádkám.

Adéla Hegerová (G1)

Myslím si, že některé strany by se mohly více snažit.

Antonie Kepáková (PL1)

Fascinuje mě, jak se všechno rozjíždí až poslední týden. Jsem ráda, že mě to zatím netýká.

Jana Vaverková (G7)

Myslím si, že se strany musí nějakým způsobem představit a letáky tu byly vždycky. Je pravda, že v Brně je to trochu vyhrocené, ale lidé si pak alespoň všimnou, že nějaké volby jsou, a přesvědčí je to, aby šli volit.

Anebo to někomu může připadat otravné a volit ani nejde, ale pak je akorát nespokojený s výsledkem.

Jitka Coufalová

Já si myslím, že je to v pořádku. Ať každá strana má kampaň a řekne, co chce změnit. Ať se nějakým způsobem prezentují. Hlavně slušně!

Prof. Pavla Pospíšilová

Rozumím tomu, že se jednotlivé strany potřebují prezentovat. O mnohých uskupeních jsem nic nevěděla, dokud jsem nedostala jejich letáček nebo neviděla stánek. Některé akce jsou vtipné – např. po přechodu na ulici Březinově přecházeli sem a tam Martěni. Na různé sliby a pomluvy však nedám! ☺

Helena Císařová, Simona Kapitániková (G4)

Zamyšlení

Ohlédnutí za prázdninami

Když jsem byla malá, přála jsem si, aby prázdniny trvaly celý můj život a já nemusela chodit do školy. O tomto přání jsem snila po celou dobu své dosavadní školní docházky.

Letos však nastala změna. Teprve během těchto prázdnin mi došlo, že to vlastně ani nechci, protože kdyby trvaly prázdniny déle, dlouho bych se neviděla s lidmi, kteří mi po těch zbývajících deset měsíců dodávají úsměv na tváři. A navíc kdyby se nikdo z lidí nezajímal o svět a nebyl vzdělaný, všichni bychom si mysleli, že je země placatá, nikdo by nad tím nepřemýšlel a to by byla škoda.

Myslím, že prázdniny jsou dlouhé tak akorát. Pokud by byly delší, nic se nenaučím. Pokud by byly naopak kratší, neodpočinuli bychom si. Sice se mi někdy do školy nechce, psát všechny ty testy, ale vždy se těším na ty, kdo mi do všeho toho dění vnášejí tolik úsměvu...

Veronika Pompová (G2)

Vzpomínka

Když se teď zpětně ohlédnu, vidím za sebou, za námi, dlouhou cestu. Stojím na novém začátku, kde mám ale už přede mnou vyšlapané cesty, prošlápnuté boty a zažitá pravidla. Zmocňuje se mne stejný pocit, jako když jsem stanula na vrcholku tatranských hor. Vysoko v oblacích, na-prosto zahrnuta pocitem štěstí, vděčnosti

a smysluplnosti. Z mraků se však vynořují příkré srázy, které mne z naprosté euforie a snění vracejí zpět do prostého, ale krásného života. Přesně takhle se cítím i nyní, na začátku nového školního roku, poté, co jsem si ten minulý školní rok vyšlapávala cestu, po které jsem se rozhodla jít. Jejím vrcholem byly prázdniny, které se nesly v duchu totožném se zdoláváním horského vrcholu.

V záplavě zážitků spojených s mým blízkým okolím jsem často zapomínala, co jsme už museli překonat a co ještě překonat potřebuje. Táborový oheň jakoby zobrazoval zář, která v nás byla, když jsem byla se svou rodinou, přáteli. Bílení zdí vyčistilo v našich vztazích všechny nasbírané pavučinky, rytmy hudby probudily naše pravé já, společné chvíle povídání ve spacáku utvrdily naši touhu jít dál společně, záchvaty smíchu zase potvrdily fakt, že je nám spolu dobře. Poznání nových míst mi dosvědčilo, jak není důležité, kde jsme, ale s kým, a že všude je sice dobře, v mámině a tátově náruči však nejlíp. Cesty do neznáma mě přivedly k jedné známé pravdě, že nejlepšími partáky jsou moji bratři.

Srázy a nebezpečí při výstupu na další vrchol jsou mnohá očekávání a srovnání, ale já už vím, že se nemusím bát, dokud mám kolem sebe lidi jako dosud. Děkuji.

Sára Machová (PL2)

Krásy podzimu

Podzim. Vítr si hraje v korunách stromů, poslední sluneční paprsky něžně hladí zemi a šepot padajícího listí dotváří zdání nekonečné krásy.

Najednou všechno zmizí. Vítr při svých hrátkách rozezvučel falešný tón. Dokonalý obraz se trhá a vše rázem kvílí, skřípe a nařiká. Avšak já v tom dokážu slyšet píseň, píseň každého podzimu, píseň o ztracené lásce, o hluboké bolesti a zármutku a o nezlomné naději, která září a sálá a vše okolo naplňuje radostí. Přivírám oči a nechávám se ovládnout větrem, který mě vede pevně a bez váhání v divokém tanci mezi padajícími listími.

A opět je všechno pryč. Nenadále ticho jakoby vytvořilo bublinu mezi mnou a okolním světem. Vítr si už nehraje. Vypadá to, jako by tu ani nikdy nebyl. Listí nehnutě leží a i větve stromů strnule ční k nebi. Zdá se, jako by vše zamrzlo v jediném okamžiku mezi životem a smrtí. Ani já se nepohnu, abych snad nezpůsobila zvuk, který by mohl tu bublinu ticha protrhnout.

Naráz si tu připadám nepatřičně, jako bych tu ani neměl být. Stromy již nevypadají tak přívětivě, jak se mi zdálo na začátku. Vyhlízejí jako strážci, chránící tajemství přírody, k němuž jsem se příliš přiblížila. Ani listí se již nejeví tak neškodně, byť je to jen obyčejný koberec z uschlých listů. I tato tvář podzimu je svým způsobem krásná a okouzující, přesto se otáčím a opouštím přístřeší z větví a listoví.

Jen taktak odolávám pokušení ohlédnout se a ještě naposledy spatřit

krásu podzimu, tak pomíjivou a jinou, než je vše ostatní. Stále však nemohu z mysli dostat tři tváře tohoto období. Nadšené dítě, ztracený milenec, věčný strážce.

Helena Císařová (G4)

Na procházce

Je nový den. Probouzím se celá rozespalá, vstávám z postele a mé první kroky vedou k oknu. Pohled na podzimní krajinu, kterou spatřím, mi doslova bere dech. Jakmile se nasnídám a obleču, vytahuji chlupatý kabát a vysoké boty. Vycházím ven a lehký vánek mne ihned pohladí po tváři, jako by mě vítal.

Jdu se podívat na své oblíbené místo, jímž je kopec na kraji vesnice. Je zde krásně za každého ročního období, ale právě na podzim sem chodím nejraději. Je odtud vidět na celou vesnici, ponořenou do rozličných barev této doby.

Cestu, po níž kráčím, lemují stromy. Jsou mohutné, větve jako otevřená náruč mne lákají k sobě. Všude kolem vidím listí. Každý list je jiný, jedinečný. Začnu se jimi prohrabovat a několik z nich si schovám do kapsy svého kabátu.

Po chvíli jsem už na místě. Sednu si na lavičku a vychutnávám si to tajuplné kouzlo podzimu. Je krásné počasí, jako stvořené k pouštění draka. Když už mám pocit, že zde sedím snad celou věčnost, začnu se pomalu vracet domů.

Obloha se najednou zatáhla a začíná pršet. Přidám do kroku a cítím, jak mne jemné kapky šimrají po tváři. Jsem ráda, že opět nastalo mé oblíbené roční období, protože podzimní krajina, lehký vítr a dokonce i déšť mají své kouzlo.

Natália Budjačová (G4)

Ivona Březinová:
Řvi potichu, brácho
 Praha, Albatros 2016, 208 s.

Zase se mi po dlouhé době stalo, že jsem se začel do knihy „pro čtenáře od 10 let“ a zhltl ji v několika soustech. Za tu dobu, co byla doma, si ji přečetli čtyři pětiny naší rodiny a museli jsme konstatovat, že ač se tak možná tváří, knížka pro děti to vlastně ani není. Říkal jsem si, že takové dílo jsem zde ještě neprezentoval a že by stálo za doporučení.

Jak je vidět nahoře, jmenuje se „Řvi potichu, brácho“. Hlavními hrdiny jsou čtrnáctiletá dvojčata Pamela a Jeremiáš. Zrovna se přestěhovali do nového bytu, protože Jeremiáše vyhodili ze školy a sousedi si stěžovali na celonoční řev z jejich bytu. Nyní se všechno vrací do zaběhnutých kolejí, jaké ostatně Jeremiáš vyžaduje úplně ve všem. Předepsané barvy oblečení na jednotlivé dny, jídlo upravené do přesných kruhů, denní rozpis dodržovaný na minutu přesně... Když je všechno podle jeho pravidel, je v klidu. Sedí pod stolem, hraje si se zipy a knoflíky, prochází se s pokličkou v ruce po okolí... Když ale nejsou v tvarohovém koláči rozinky, které by mohl vydlobat, přichází hysterický záchvat. Jeremiáš je prostě jiný, má poruchu autistického spektra a to, co se děje v jeho hlavě, nikdo nechápe.

Celá kniha je vlastně bojem Pamelý a její matky proti tomu, aby Jeremiáš přišel do ústavu. Ukazuje těžkosti, které s autistou vznikají z běžných situací a se kterými se musejí potýkat. Zároveň je obrazem toho, jak na podobné lidi pohlíží

okolní svět. Čtenář se pak ještě dostane prostřednictvím knihy do styku s Patrikem, do kterého se Pamela zamiluje a který trpí Aspergerovým syndromem, tj. další nemocí autistického spektra. S hochem, který dívce neváhá říct, že neví, jestli je to ona, protože všechny holky jsou podle něj „na jedno brdo“, je taky těžká komunikace. Jak dopadne snaha nájemníků dostat Jeremiáše ven z domu a jak pochozí Pamelina spolužačka, která se s Jeremiášem rozhodla chodit, nebudu prozrazovat.

Knihy je podle mě docela věrným obrazem každodenní tragédie nekompletní rodiny, která se stará o autistického chlapce. Postavy jsou tak skvěle napsané, že jsem se dokázal vžít do role Pamelý i její matky. Pohled Pamelý, dvojčete bratra s autistickou poruchou, je netradiční a zajímavý. I sousedi, spolužáci a podobné vedlejší postavy jsou velmi uvěřitelné. Když nad tím tak přemýšlím, asi nemám, co bych knize vytknul. Snad jen, že byla příliš krátká, ale délka kolem dvou set stran by zase mohla přilákat i nečtenáře.

Nabízí se srovnání s mnohem slavnější knihou „Podivný případ se psem“ od Marka Haddona, kterou mimochodem doporučuji, ale podle mě je každá kniha orientovaná jiným směrem, že si vzájemně nepřekážejí. „Podivný případ se psem“ ukazuje svět uvnitř hlavy chlapce s Aspergerovým syndromem, zatímco „Řvi potichu, brácho“ vypráví spíše o Pamele, jakožto sourozenci člověka s autismem. Když to shrnu, knize nedokážu nic vytknout. Měl jsem ji přečtenou jedním dechem a myslím, že nepatří mezi ty knihy, které dočtete a zapomenete. Každodenní boj o požadavky autistického

chlapce je skoro hmatatelný, stejně jako psychika těch, kdo se o něj starají. Vřele doporučuji.

Petr Hanák (G6)

ZAJÍMAVOSTI

Hongkongští vědci vyvinuli miniaturní robotickou housenku, která umí „cestovat“ tělem a na potřebné místo dopravit lék. Silikonová housenka má množství nohou, které jsou jen milimetr dlouhé, a uvnitř magnetické částice, díky nimž může být prostřednictvím elektromagnetu dopravena na konkrétní místo. Zvedne jeden svůj konec až do úhlu 90 stupňů. Může také nést náklad stokrát těžší, než je ona sama.

Zdroj:

https://www.lidovky.cz/relax/veda/vedci-vyvinuli-robotickou-housenku-schopnou-dopravit-v-tele-lek.A181002_114410_In_veda_ape

Stan s podsadou je český vynález. Jako první si je postavili účastníci skautského tábora u Pelíškova mostu na Sázavě v roce 1913. Zjistil to vedoucí Skautského archivu Roman Šantora. Tábořili tenkrát na velmi vlhké louce, a tak se již na začátku tábora rozhodli nespát ani na jehličí, ani na slámě, ale na slamnících. Ty se ale nesměly dotýkat cely, jinak by do stanu teklo. Tak vznikl nápad postavit okolo slamníků ohrádku z prken a stan připevnit na ni.

Zdroj:

https://www.lidovky.cz/relax/zajimavosti/stan-s-podsadou-je-cesky-vynalez-kdo-a-kdy-ho-vymyslel.A181001_150027_In-zajimavosti_ape?&ref=nejctenejsi&&ref=nejctenejsi

Tomáš Javora (G4)

Škola

Kdy tě škola nejvíce osvíťí?
Když začne hořet.

„Slyšela jsem, že Váš syn studuje na univerzitě. Co z něho bude, až skončí?“ ptá se známá paní Novákové.
„Obávám se, že důchodce.“

„Nováku, na vaší lavici je sedm much. Když zabijete jednu, kolik jich tam zbude?“
„Jedna, ta mrtvá. Ostatní uletí.“

Učitelka: „Každý, kdo odpoví na otázku, kterou teď pološím, správně, může jít domů.“
Jeden kluk vyhodí svůj batoh z okna.
Učitelka: „Kdo to byl?!“
Kluk: „Já! Odcházím totiž domů.“

Záchody na vysoké škole, po zápočtech.
Z jedné kabinky: „Tak co? Dostal jsi zápočet?“
Z druhé kabinky: „Nedostal, ten kůň pitomej mi ho nedal.“
A z třetí kabinky: „A ani příště ti ho nedám!“

Chuck Norris

Kalendář Chuck Norrise po 31. březnu pokračuje přímo na 2. duben, protože z Chucka si nikdo apríl dělat nebude.

Jen Chuck Norris vás dokáže uškrtit bezdrátovou myší.

Chuck Norris se dokáže tak rychle probudit, že přistihne sám sebe, jak spí.

Když Abraham Bell vynalezl telefon, zjistil, že má dva zmeškané hovory od Chucka Norrise.

Chuck Norris dal kyklopovi ránu pěsti mezi oči.

Chuck Norris už je deset let po smrti, ale smrt se mu to neodváží říct.

Chuck Norris musí využívat kaskadéra pro záběry, ve kterých pláče.

Jedině Chuck Norris dokáže dojet na kruhovém objezdu na konec.

Chuck Norris neslaví Vánoce, Vánoce slaví Chucka Norrise.

Aneta Vobořilová (G4)

**Lercháč – školní časopis studentů
Cyrilometodějského gymnázia a
střední odborné školy pedagogické
Brno**

Redakční rada:

Michala Marečková, Matěj Standara,
Helena Císařová, Simona Kapitániková,
Tomáš Javora, Aneta Vobořilová, Petr
Hanák, Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Jazyková korektura a sazba:

Mgr. Monika Vondráková, Ph.D.
(S. Cyrila)

Návrh titulní strany:

Zbyněk Řehoř

Redakce:

Lerchova 63, 602 00 Brno

Časopis vychází za podpory Společenství
přátel Cyrilometodějské školy Brno z. s.

Veškeré příspěvky jsou přijímány výhrad-
ně v elektronické podobě v maximálním
rozsahu tří normostran na adrese [caso-
pis@cmgp.cz](mailto:caso-
pis@cmgp.cz). Redakce si vyhrazuje právo
na jejich případné zkrácení.

Toto číslo vychází v listopadu 2018.
Jeho elektronickou podobu naleznete na
[http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/](http://www.cmgp.cz/skolni-casopis-
lerchac/).

Uzávěrka příštího čísla je 31. 1. 2019.